

Zadeva C-565/18

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

6. september 2018

Predložitveno sodišče:

Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia (Italija)

Datum predložitvene odločbe:

2. julij 2018

Pritožnica:

Société Générale S.A.

Tožena stranka:

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio
Contenzioso

COMMISSIONE TRIBUTARIA REGIONALE

DI LOMBARDIA

[...] (ni prevedeno)

sprejema naslednji

SKLEP

- v zvezi s pritožbo št. 17/2017
- zoper sodbo [...] (ni prevedeno), ki jo je izdalo Commissione Tributaria Provinciale di MILANO (pokrajinsko davčno sodišče v Milanu, Italija)

proti

DIREZIONE REGIONALE LOMBARDIA UFFICIO CONTENZIOSO (deželna
direkcija za Lombardijo, oddelek za spore, Italija)

ki jo je vložila pritožnica:

SOCIETE GENERALE S.A.

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

Izpodbijani akti:

ZAVRNITEV POVRAČILA – VLOGA Z DNE 1. AVGUSTA 2014

[...] (ni prevedeno)

POTEK POSTOPKA

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

Ozadje:

1. Dne 28. marca 2014 je družba SOCIÉTÉ GÉNÉRALE S.A., davčna številka v tujini FR 27552120222, s sedežem v Parizu (Francija) [...] (ni prevedeno) prek sekundarnega sedeža v Italiji, ki ima stalno predstavništvo v Milanu (Italija) [...] (ni prevedeno), podala napoved za davek na finančne transakcije, t.i. „*Financial Transaction Tax (FTT)*“, določen in urejen v italijanskem pravnem redu v členu 1 od (491) do (500) Legge 24 dicembre 2012, n. 228 (zakon št. 228 z dne 24. decembra 2012, zakon o stabilnosti 2013), in v izvedbeni uredbi DM 21 febbraio 2013 (ministrska uredba z dne 21. februarja 2013), ki je bila pozneje spremenjena z DM 16 settembre 2013 (ministrska uredba z dne 16. septembra 2013);

2. Iz navedene napovedi v zvezi s finančnimi transakcijami, ki jih je v davčnem letu 2013 izvedla francoska matična družba in katerih predmet so bili izvedeni finančni instrumenti, je izhajalo, da dolgovani davek v skladu s členom 1(492) zakona št. 228/2012 znaša skupaj 55.207,00 EUR, kar ustreza vplačilom, izvedenim v referenčnem davčnem obdobju;

3. Dne 1. avgusta 2014 je sekundarni sedež v Italiji v imenu in za račun matične družbe predložil zahtevek za vračilo vplačanega zneska Agenzia delle Entrate (agencija za prihodke, Italija), ker je menil, da je ureditev o davkih na finančne transakcije za izvedene finančne instrumente ustavno nezakonita v delu, kjer določa uporabo davka, če ima subjekt, ki izda finančni instrument, ki je podlaga za izvedeni finančni instrument, rezidentstvo na ozemlju Italije, ker naj bi to kršilo načelo formalne enakosti in davčne sposobnosti iz členov 3 in 53 ustave, ter zaradi domnevne kršitve ustreznega mednarodnega običajnega prava v

italijanski ustavni ureditvi v skladu s členom 10 ustave; družba je svoj zahtevek za vračilo podprla z domnevno neusklajenostjo obravnavane italijanske ureditve s pravom Evropske unije, zlasti s členi 18, 56 in 63 Pogodbe o delovanju Evropske unije;

4. Agencija za prihodke se o zahtevku za vračilo ni izrekla, zato je zavezanica dne 28. januarja 2015 po izteku roka 90 dni po vložitvi zahtevka pri Commissione Tributaria Provinciale (pokrajinsko davčno sodišče, Italija) v Milanu pravočasno vložila tožbo zoper zavrnitev zaradi molka organa in predlagala, naj se agenciji za prihodke naloži vračilo vplačanega davka, pri tem pa je navedla enake utemeljitve, kot jih je navedla v zahtevku za vračilo, in predlagala: (a) prekinitev postopka in predložitev zadeve Corte Costituzionale (ustavno sodišče, Italija) v zvezi z domnevno neustavnostjo člena 1(492) zakona št. 228/2012 zaradi neskladnosti s členoma 3 in 53 ustave; (b) prenehanje uporabe italijanske zakonodaje, ker naj bi bila v nasprotju s členi 18, 56 in 63 PDEU, ali podredno prekinitev postopka in predložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe Sodišču Evropske unije v skladu z načelom enotne uporabe prava Unije, z vprašanjem: „*ali členi 18, 56 in 63 PDEU nasprotujejo nacionalni zakonodaji, ki določa davek na finančne transakcije samo na podlagi dejstva, da je predmet teh transakcij izvedeni finančni instrument na podlagi vrednostnega papirja, ki ga je izdala družba s sedežem na ozemlju države*“; (c) prekinitev postopka in predložitev zadeve Corte Costituzionale (ustavno sodišče) zaradi domnevne neustavnosti člena 1(492) zakona št. 228/2012, ki naj bi bil v nasprotju z načeli suverenosti in davčne teritorialnosti na podlagi mednarodnega prava in prava Skupnosti ter posledično italijanske ustavne ureditve, kot je določena v členu 10(1) ustave;

5. Agenzia delle Entrate - Direzione Regionale Lombardia (agencija za prihodke – deželna direkcija za Lombardijo, Italija) je nasprotovala tožbi in predlagala zavrnitev tožbe in ugovarjala trditvam tožeče stranke ter vztrajala pri zakonitosti zavrnitve in zakonodaje o določitvi obravnavanega davka in poudarila, da obstaja objektivna in učinkovita povezava med izvedenimi finančnimi instrumenti, za katere se uporablja davek, in pravno ureditvijo italijanske države, če podlago za izvedeni finančni instrument izda rezidenčna družba, kot je v obravnavanem primeru;

6. Commissione Tributaria Provinciale (pokrajinsko davčno sodišče, Italija) v Milanu je s sodbo št. 4334/16, vloženo dne 17. maja 2016, tožbo zavrnilo, ker je menilo, da je v nasprotju s trditvami zavezanke v celoti upravičeno zaračunati davek na transakcije z izvedenimi finančnimi instrumenti, katerih podlaga je vrednostni papir, ki ga je izdala družba rezidentka v Italiji, ker po njegovem mnenju sklicevanje zakonodaje na rezidentstvo subjekta, ki izda osnovni finančni instrument, zadostuje za vzpostavitev resne, učinkovite in objektivne povezave gospodarskega značaja med obdavčljivim dogodkom in davčno sposobnostjo

zavezanca, oziroma trgovanjem z izvedenim finančnim instrumentom, ter italijansko državo;

7. Commissione Tributaria Provinciale (pokrajinsko davčno sodišče, Italija) trdi, da v bistvu ne obstaja kršitev načela enakosti iz člena 3 ustave zaradi neločljive povezanosti med vrednostjo osnovnega vrednostnega papirja in vrednostjo izvedenega finančnega instrumenta, izraženo v izplačilu za izvedeni finančni instrument; ta povezava, kot sta ugotovila urad in komisija, omogoča izvedbo trgovanja z izvedenimi finančnimi instrumenti, ki nadomešča neposredno trgovanje z osnovnimi vrednostnimi papirji, zato bi izključitev izvedenih finančnih instrumentov iz uporabe davka na finančne transakcije (čeprav so izraz davčne sposobnosti zavezanca in objektivno povezane z italijansko ureditvijo) povzročil izogibanje davkom med udeleženci na finančnih trgih, kar bi očitno škodovalo proračunu;

8. Commissione Tributaria Provinciale (pokrajinsko davčno sodišče) meni, da ni bilo kršeno pravo Skupnosti, ker sistemi obdavčenja ne razlikujejo med italijanskimi davčnimi zavezanci in zavezanci iz drugih držav članic, niti mednarodno načelo teritorialnosti in davčne suverenosti drugih držav, ker obstaja prej navedena povezava med obravnavano ekonomsko zahtevo, ki izhaja iz davka, in italijansko državo, v nobenem primeru pa ne vpliva na zakonodajno oblast nadaljnjih ureditev;

9. Zavezanca je zoper sodbo Commissione Tributaria Provinciale (pokrajinsko davčno sodišče) vložila pritožbo, v kateri je navedla utemeljitve in ugovore, ki jih je navedla na prvi stopnji, in ponovila enake zaključke, kot jih je navedla tam, ter predlagala preoblikovanje izpodbijane sodbe v celoti, zlasti povračilo vplačanega davka na finančne transakcije z razlago člena 1(492) zakona št. 228/2012, ki je skladna z ustavo, in podredno, prekinitvev postopka in predložitvev vprašanja glede neustavnosti, ker naj bi obravnavani predpis kršil člena 3 in 53 ustave, in zaradi kršitve mednarodnega načela teritorialnosti in suverenosti države, ki je v pravnem redu pomembno v skladu s členom 10 ustave; pritožnica je tudi predlagala predložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe Sodišču Evropske unije zaradi neskladnosti s členi 18, 56 in 63 PDEU;

10. Agencija za prihodke – deželna direkcija za Lombardijo je odgovorila in ugovarjala na *ex adverso* očitke zavezanke in predlagala potrditev izpodbijane sodbe;

[nacionalni postopek]

[...] (ni prevedeno)

OBRAZLOŽITEV

***Povzetek dejanskih in pravnih razlogov za sklep na podlagi člena 36(4) d.lgs.
546/92 (zakonska uredba št. 546/92)***

Senat [...] (ni prevedeno) se danes umakne na nejavno sejo in odloča, kot je navedeno v izreku.

Pravo:

11. Današnji senat ugotavlja, da je bil davek na finančne transakcije iz člena 1 od (491) do (500) L. 228/2012 (zakon št. 228/2012) določen z namenom zagotoviti, da osebe, ki izvajajo transakcije s finančnimi instrumenti v okviru ustreznih trgov, povezanih z ozemljem italijanske države, prispevajo za javne stroške;

12. Za plačilo tega davka je v skladu z odstavkom 492 navedenega člena, dopoljenim z ustreznimi opredelitvami iz člena 1 DM 21 febbraio 2013 (ministrska uredba z dne 21. februarja 2013) in odstavka 494, zavezan subjekt, na katerega je prenesena pravica do lastništva delnic in drugih udeležbenih vrednostnih papirjev, ki jih izdajo družbe rezidentke v Italiji, in lastniške pravice nad navedenimi vrednostnimi papirji ne glede na rezidenčnost izdajatelja, če, kot je bilo že navedeno, lastniško pravico nad vrednostnimi papirji izda družba rezidentka v Italiji, višina davka pa se določi sorazmerno glede na vrednost transakcije z deležem, ki je odvisen od tipologije trgov, kjer poteka trgovanje;

13. Zgoraj navedeno določbo vsebuje tudi člen 2 ministrske uredbe z dne 21. februarja 2013, ki določa: „*rezidentstvo se določi na podlagi sedeža. Davek se uporablja tudi za prenos lastniške pravice ne glede na rezidentstvo izdajatelja certifikata in kraj sklenitve pogodbe*“;

14. Isti davek, ki se sicer obračuna drugače, in sicer z naraščajočim fiksnim zneskom glede na razpon vrednosti trgovanj in spremenljivim glede na tipologijo instrumenta, ki je predmet trgovanja, in vrednost pogodbe, mora v skladu z odstavkoma 492 in 494 večkrat navedenega člena plačati vsaka nasprotna stranka v: „*transakcijah z izvedenimi finančnimi instrumenti iz člena 1(3) decreto legislativo 24 febbraio 1998, n. 58 (zakonska uredba št. 58 z dne 24. februarja 1998) s poznejšimi spremembami, katerih podlaga je predvsem eden ali več finančnih instrumentov iz odstavka 491 ali katerih vrednost je odvisna predvsem od enega ali več finančnih instrumentov iz istega odstavka, ali transakcijah z vrednostnimi papirji iz člena 1(1a)(c) in (d) iste zakonske uredbe, ki omogočajo nakup ali prodajo predvsem enega ali več finančnih instrumentov iz odstavka 491 ali ki vsebujejo poravnavo v gotovini, določeno predvsem glede na enega ali več finančnih instrumentov iz predhodnega odstavka, vključno z warrants, covered warrants in certificates*“ (prim. člen 1(492) zakona št. 228/2012);

15. Prej navedena določba, ki je predmet pritožbe iz obravnavane zadeve, pojasnjuje: „*Davek je treba plačati ne glede na kraj izvedbe transakcije in državo rezidentstva pogodbenic*“ (prim. člen 1(492) zakona št. 228/2012), in s tem potrjuje namen zakonodaje, da se obdavči transakcija prenosa kot taka;

16. Podobno besedilo je tudi v predhodnem odstavku 491, zato je vzporednost med predpisoma očitna;

17. Zaradi popolnosti je treba pojasniti, da obravnavana zakonodaja v odstavku 495, ki sledi, določa tudi tretjo kategorijo predpisov, po katerih se uporablja davek na finančne transakcije [v katerih je določeno]: „za transakcije, izvedene na italijanskem finančnem trgu, se uporablja davek na pogosto trgovanje s finančnimi instrumenti iz odstavkov 491 in 492“;

17a. Vendar pa gre za primer iz člena 1(495) zakona št. 228/2012, ki ne spada neposredno v predmet tega postopka;

17b. Pritožbe davčne zavezanke so namreč osredotočene na zadevi iz navedenih odstavkov 491 in 492 na podlagi simetrije med njima, ker je za obe značilna po eni strani prisotnost povezave z italijanskim pravnim redom na podlagi rezidentstva subjektov, ki so izdali finančne instrumente iz odstavka 491, v Italiji in po drugi strani zaradi nepomembnosti države rezidentstva subjektov, ki sodelujejo v transakciji, za namen obdavčenja;

18. Davčna zavezanica meni, da povezava z italijanskim pravnim redom iz člena 1(492) zakona št. 228/2012, ki obdavčuje transakcije z izvedenimi finančnimi instrumenti, ni skladna z ustavnim načelom iz člena 53 ustave, na podlagi katerega je plačilo davkov v Italiji pogojeno z davčno spodobnostjo v okviru države, pri čemer v obdavčenje ne morejo biti vključeni subjekti, ki niso povezani z nacionalno skupnostjo;

19. Davčna zavezanica se namreč sprašuje, kakšno davčno sposobnost lahko ima, kot v obravnavani zadevi, subjekt nerezident, ki na tujem trgu zamenja izvedeni finančni instrument, ki ga je izdal nerezident in katerega podlaga je vrednostni papir, ki ga je izdala italijanska gospodarska družba: v Italiji ne bi bilo v transakcijah, kakršna je obravnavana, izraženo nobeno bogastvo [...] (ni prevedeno);

18. Pritožnica zato s trditvijo, da ni izražena davčna sposobnost v zvezi s transakcijami z izvedenimi finančnimi instrumenti, podobnimi tistim, ki jih je izvedla pritožnica v obravnavani zadevi, meni, da je zakonodajalec s členom 1(491) in (492) zakona št. 228/2012 uporabil isti „mehanizem obdavčenja“ za različne zadeve (stran 16 pritožbe), kar je v nasprotju z načelom formalne enakosti iz člena 3 ustave;

19. Ni pa se mogoče strinjati s trditvijo zavezanke glede očitne neustavnosti obravnavane zakonodaje glede na člena 3 in 53 ustave;

20. Glede tega je treba omeniti, da člen 53 ustave, kot je znano, omogoča zakonodajalcu obdavčitev transakcij, ki imajo ekonomsko vsebino in so torej neposreden ali posreden izraz bogastva, ter izkazujejo povezavo z italijanskim ozemljem in/ali italijanskim pravnim redom: če obstaja taka povezava, nastopi pri

subjektu, četudi ni rezident, solidarna obveznost prispevanja v nacionalne javne stroške zaradi tako izražene davčne sposobnosti;

21. V obravnavani zadevi in v zadevah, ki jih ureja člen 1(492) zakona št. 228/2012, je mogoče predpogoj za obdavčenje, ki izraža davčno sposobnost, učinkovito ugotoviti v (transakcijah z izvedenimi finančnimi instrumenti, katerih osnovni instrument je vrednostni papir, ki ga je izdal subjekt z rezidentstvom v Italiji;

22. Te transakcije namreč predstavljajo povezavo z italijanskim ozemljem in/ali pravnim redom, ki popolnoma ustreza primerom iz odstavka 491 prej navedenega člena: enako kot nekdo, ki ne glede na rezidentstvo v Italiji ali v tujini trguje z vrednostnimi papirji iz člena 1(491) zakona št. 228/2012, izkoristi vrednost, ki nastane samo, če obstaja in se izvaja ureditev italijanske države kot države izdaje vrednostnih papirjev, ki so predmet trgovanja (ali jih predstavljajo vrednostni papirji, ki so predmet trgovanja), in vsakdo, ki izvaja transakcije z izvedenimi finančnimi instrumenti, katerih osnovne instrumente so izdale italijanske gospodarske družbe, izkorišča vrednost, ki je odvisna samo in nujno od vrednostnega papirja, katerega obstoj je odvisen od obstoja ureditve italijanske države, ki ureja njegovo izdajo;

23. Drugače povedano, ni mogoče dvomiti, da izvedeni finančni instrument, ki lahko samostojno kroži glede na osnovni vrednostni papir, obstaja in ga je mogoče oceniti, če vrednostne papirje, ki so predmet trgovanja (ali jih predstavljajo vrednostni papirji, ki so predmet trgovanja), prizna italijanski pravni red kot pravi red države izdajateljice, in da je vrednost izvedenega finančnega instrumenta odvisna od njih na podlagi matematičnih razmerij;

24. Pravilno se torej lahko šteje, da tudi za trgovanja, katerih predmet so „izvedeni“ finančni instrumenti iz člena 1(492) zakona št. 228/2012, enako kot za trgovanja, katerih predmet so vrednostni papirji iz člena 1(491) zakona št. 228/2012, obstaja nedvomna ekonomska povezava, ki je dejanska in preverljiva, med finančnim instrumentom in pravno ureditvijo italijanske države, in torej tudi med transakcijo – ki je pogoj za obdavčitev, če je izraz davčne sposobnosti – in italijanskim pravnim redom, ne glede na kraj izvršitve transakcije in rezidentstvo pogodbenih strank, in se torej ne morejo šteti za transakcijo, ki je „tuja“ nacionalni skupnosti, če jo izvedejo subjekti, ki niso rezidenti v Italiji in zunaj italijanskega ozemlja;

25. S tega vidika je torej videti, da se spoštuje tudi člen 3 ustave, ker ne obstaja nobena razlika pri ugotavljanju davčne sposobnosti pri transakcijah iz člena 1(491) zakona št. 228/2012 in tistih iz člena 1(492) istega zakona;

26. Pritožnica pa trdi, da bi lahko obravnavana zakonodaja spodkopavala delovanje evropskega notranjega trga, ker naj bi vsebovala profile diskriminacije, skrite v mehanizmu obdavčenja, ki je po njenih besedah samo navidezno enoten za rezidenčne in nerezidenčne fizične osebe, ter tako ustvarjala nasprotje med

členom 1(492) zakona št. 221/2012 in členom 18 PDEU, po katerem „je prepovedana vsakršna diskriminacija glede na državljanstvo“;

27. Uporaba davka na finančne transakcije in transakcije, ki jih izvedejo nerezidenti s posredovanjem subjektov, ki so prav tako nerezidenti, če je predmet trgovanja izvedeni finančni instrument, katerega osnova je vrednostni papir, ki ga je izdala italijanska družba, po mnenju zavezanke pomeni omejitev svobodnega opravljanja storitev znotraj Evropske unije, prepovedano s členom 56(1) PDEU, ki določa: „V okviru določb, navedenih v nadaljevanju, se omejitve svobode opravljanja storitev v Uniji prepovejo za državljane držav članic, ki imajo sedež v eni od držav članic, vendar ne v državi osebe, ki so ji storitve namenjene“;

28. Drugače povedano, tako uporaba davka kot tudi določitev upravnih bremen in dodatnih izjav za oprostitev davka (in sicer izvzetje posameznih transakcij z izvedenimi finančnimi instrumenti, katerih osnova so vrednostni papirji, ki so jih izdali subjekti, rezidenčni v Italiji, iz skupine izvedenih transakcij, vodenje evidence, predložitev izjave) naj bi ovirali in zmanjševali privlačnost dejavnosti posredovanja izvedenih finančnih instrumentov za nerezidenčne posrednike v primerjavi z rezidenčnimi, na ta način pa naj bi se dejansko ustvarjala omejitev svobode opravljanja storitev, ki je prepovedana v PDEU, kar je še bolj očitno, če se pogleda primer posrednika s sedežem v državi, ki ni država opravljanja storitve;

29. Obravnavani davek, obračunan na prenose izvedenih finančnih instrumentov, skupaj z ustreznimi upravnimi postopki in izjavami, naj bi torej po mnenju tožeče stranke ustvarjal oviro za vstop na trg izvedenih finančnih instrumentov, katerih osnova so vrednostni papirji, ki jih je izdala italijanska družba, in zmanjševal privlačnost dejavnosti finančnega posredništva s takimi izvedenimi finančnimi instrumenti ter oviral ponudbo takih produktov in povpraševanje po njih;

30. Pritožnica v podporo svoje trditve navaja naslednje precedenčne primere sodne prakse Sodišča Evropske unije: Sodišče Evropske unije, 26. junija 2003, C-422/01, *Skandia in Ramstedt*, točka 28; Sodišče Evropske unije, 5. julija 2012, C-318/10, *SIAT*, točki 19 in 28; Sodišče Evropske unije, 15. maja 1997, C-250/95, *Futura*, in v zvezi z obstojem kršitve pogodbe tudi v primeru majhnih ali manj pomembnih omejitev temeljne svoboščine, Sodišče Evropske unije 18. oktobra 2012, C-498/10, X NV, točka 30; Sodišče Evropske unije, 1. julija 2010, C-233/09, *Dijkman*, točka 42; Sodišče Evropske unije, 14. decembra 2006, C-170/15, *Dehkavit International*, točka 50; Sodišče Evropske unije, 11. marca 2004, C-9/02, *De Lasteryrie du Saillant*, točka 43; Sodišče Evropske unije, 15. februarja 2000, C-34/98, *Komisija proti Franciji*, točka 49);

31. Pritožnica tudi meni, da je uporaba davka iz člena 1(492) zakona št. 228/2012 za transakcije z izvedenimi finančnimi instrumenti, katerih podlaga so italijanski vrednostni papirji, v očitnem nasprotju s členom 63 PDEU, ki na

področju kapitala in plačil določa: „[...] so prepovedane vse omejitve pretoka kapitala med državami članicami [...]“ in „[...] so prepovedane vse omejitve plačil med državami članicami [...]“;

32. Navzkrižje s pravkar navedeno določbo pogodbe naj bi bilo vsebovano v učinku, ki ga prinaša predpis iz člena 1(492) zakona št. 228/2012, in sicer odvrniti izvajalce iz drugih držav članic od vlaganja v izvedene finančne instrumente, ki so bili izvedeni in izmenjani kjer koli, če je njihova podlaga italijanski vrednostni papir;

33. Glede tega se pritožnica sklicuje na odločitev Sodišča Evropske unije z dne 13. marca 2014, C-375/12, *Bouanich*, ki v točki 43 določa prepoved sprejemanja nacionalnih ukrepov, „ki bi lahko odvrčali nerezidente od naložb v državi članici ali bi lahko odvrčali rezidente te države članice od naložb v drugih državah“;

34. Zato se to davčno sodišče sprašuje, ali je glede na obravnavni primer finančnih transakcij, izvedenih med nerezidenčnimi subjekti s posredovanjem nerezidenčnih subjektov, katerih predmet so izvedeni finančni instrumenti, katerih podlaga je vrednostni papir, ki ga je izdala italijanska družba, skladno z načeli skupnosti, da se te transakcije obdavčijo z davkom in se zanje uporabijo pogoji in upravna bremena ter izjave, potrebne za plačilo davka, ki ga morajo plačati pogodbeni stranke, ki izvajajo te transakcije, ob upoštevanju, da se podoben davek, ki ga mora plačati prejemnik prenosa lastniške pravice finančnih instrumentov, uporablja tudi za finančne transakcije, katerih predmet so vrednostni papirji, ki so jih izdale italijanske družbe, izvedli pa so jih italijanski ali tuji subjekti, ne glede na državo rezidence posrednika;

35. Čeprav se zdi, da določbe iz odstavkov 491 in 492 člena 1 zakona št. 228/2012 ne povzročajo diskriminacije, in čeprav se ne strinja s trditvijo pritožnice glede odsotnosti teritorialne povezave med davkom iz člena 1(492) zakona št. 228/2012, ki je bil obračunan zavezanki, in italijanskim pravnim redom, to davčno sodišče meni, da je treba predložiti vprašanje za predhodno odločanje Sodišču Evropske unije, ker dvomi o pravilni razlagi prava Evropske unije in zlasti o skladnosti ureditve, ki določa davek na finančne transakcije, s členi 18, 56 in 63 PDEU iz razlogov, ki jih je navedla zavezanka ter so navedeni in razloženi zgoraj.

IZ TEH RAZLOGOV

Ob upoštevanju člena 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU), Commissione Tributaria Regionale per la Lombardia (davčno sodišče dežele Lombardije), prvi senat, sprejema

SKLEP

o vložitvi predloga za sprejetje predhodne odločbe

in Sodišču Evropske unije v skladu s členom 19(3)(b) Pogodbe o EU in členom 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije v presojo predloži to vprašanje:

„Ali členi 18, 56 in 63 PDEU nasprotujejo nacionalni zakonodaji, ki za finančne transakcije ne glede na državo rezidentstva finančnih izvajalcev in posrednika obračuna davek, ki bremeni stranke v transakciji in je določen kot naraščajoč fiksni znesek glede na razpone vrednosti trgovanja ter se spreminja glede na tipologijo instrumenta, ki je predmet trgovanja, in na vrednost pogodbe, obračuna pa se na podlagi dejstva, da je predmet obdavčenih transakcij trgovanje z izvedenim finančnim instrumentom, ki temelji na vrednostnem papirju, ki ga je izdala družba, ki ima sedež v državi, ki je določila davek?“

[...] (ni prevedeno),

prekinja

ta postopek do sprejetja odločbe Sodišča Evropske unije;

odreja

posredovanje tega sklepa tajništvu Sodišča, [...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno) Milano, [...] (ni prevedeno) 2. julija 2018